

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 3,—

Ἑξαμηνίᾳ . . . 4,50

Τριμηνίᾳ . . . 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἑξαμηνίᾳ . . . 5,50

Τριμηνίᾳ . . . 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 28

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

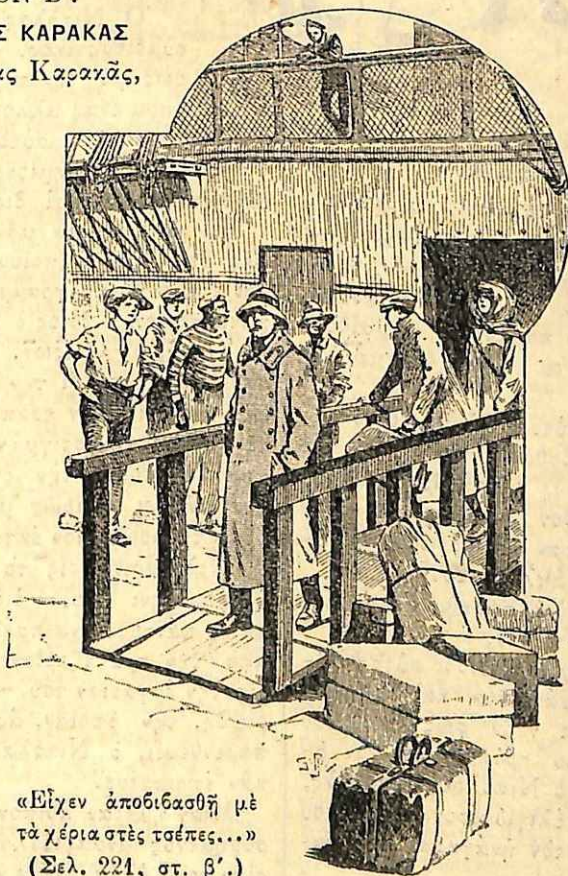
Περίληψις τῶν προηγουμένων : —Εἰς τὸ Σικάγον, τὴν νύκτα τῆς 14 Μαΐου 1903, ἐσημειώθησαν δύο μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητα γεγονότα. Αἱ στέγαι δύο ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων οἰκίων τῆς πόλεως, τοῦ τεκτονικοῦ Ναοῦ καὶ τῆς Τακόμας, ὑπέστησαν ζημίας ὡς ὑπὸ ἀνεμόστροβίλου ἢ βολίδος. Ἐν τούτοις οὔτε ἀνεμὸς ἐπνευσεν ἐκεῖνην τὴν νύκτα, οὔτε βολὴς εὐρέθη. Ὅχι ὀλιγότερον μυστηριώδης ἦτο καὶ ὁ θάνατος τοῦ διασημοῦ ἱατροῦ Ἀβραάμ Οὐδίνων, ὁ ὁποῖος εὐρέθη ἀπηγχονισμένος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἡτοκτόνησεν ἢ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ ἐξαφανισθέντος ὑληρέτου του Νικόλα Καρακά; Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας, ὁ δραπετὴς δὲν συνελήφθη καὶ ὁ κόσμος ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν ὅτι μετὰ τὸ ἐγκλημα θά ἤτοκτόνησε καὶ αὐτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΙΣ Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΣ

Τίς ὁ Νικόλας Καρακάς, ὁ μυστηριώδης αὐτὸς Ἕλλην, τὸν ὁποῖον ὀλόκληρος ἡ Ἀστυνομία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συλλάβῃ; Αἱ πολυπληθεῖς ἀνακρίσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἐκτοτε περὶ αὐτοῦ, θὰ μᾶς ἀπαντήσουν ἀρκετὰ σαφῶς. Ἰδοὺ τιμόντι τί εἶχεν ἐξακριβωθῇ περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου κακούργου.

Ἐξ μῆνας πρὸ τῶν συμβάντων τῆς 14 Μαΐου 1903, ἓνας ἄνθρωπος ἀπεβίβαστο εἰς τὸ Σικάγον. Προήρ-

«Εἶχεν ἀποβιβάσθῃ μετὰ χεῖρα στὴς τσέπες...»
(Σελ. 221, στ. β'.)

χετο ἐκ Νέας Ὑόρκης, ὅπου εἶχε πάρῃ τὸν σιδηρόδρομον «New-York Central», τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν Βάντερμπιλτ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο κοντοῦ ἀναστήματος, — ἐν μέτρον καὶ ἐξηνταπέντε ἑκατοστὰ τὸ πολὺ, — ἀλλὰ εὐρωστος καὶ καλοδεμένος. Τὸ φουσικωτὸν πρόσωπόν του ἦτο λεῖον καὶ ἀτριχόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του γαλανοί, ὀλοστρόγγυλοι καὶ ἀεικίνητοι, τὰ μαλλιά του ξανθὰ, τὸ στόμα του μεγάλον, ἐφωδιασμένον με διπλὴν σειρὰν θαυμασίων δοντιῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειπε κανέν, καὶ ἡ μύτη του χονδρὴ, ἐλαφρῶς ἀνασηκωμένη,

Ἡ ἐνδυμασίᾳ του ἀπλουστάτη. Κοστοῦμι στακτερόν, σκεπασμένον ἀπὸ πλατὺ ἐπανωφόρι χρώματος ἀβάνας, καπέλο μαλακὸν με καταιγασμένα χεῖλη, στερεὰ ὑποδήματα, καὶ τίποτε ἄλλο.

Οὔτε μπαστοῦνι, οὔτε ὀμβρέλλα, καὶ—ἰδίαι—τέρως ἀξιοσημείωντον, —οὔτε ἀποσκευαί. Δὲν τὸν συνώδευεν οὔτε μπαούλο, οὔτε σάκκος, οὔτε βαλίχα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν ἀποβιβάσθῃ μετὰ χεῖρα στὴς τσέπες καὶ μετὰ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, ὡς ἀμεριμνος περιπατητής.

Ἐν τούτοις — τὸ γεγονός — εἶνε ἐξηκριβωμένον, — ὁ ταξιδιώτης αὐτὸς μόλις πρὸ ἐξηνταπέντε ὥρων εἶχε πατήσῃ τὸ ἀμερικανικὸν ἐ-

«Αἱ ἐφημερίδες ἐπροκίρυσσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν σύλληψίν του...» (Σελ. 214, στ. β'.)

δαφος. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸ Σικάγον, εἶχεν ἀποβιβάσθῃ ἀπὸ τὸ γαλλικὸν ὑπερωκεάνειον «Βρετάννη», τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς Νέαν Ὑόρκην, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀμέσως ἐπῆρε τὸ τραῖν, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπεβίβασε εἰς τὴν ἄλλην ἀμερικανικὴν μεγαλόπολιν.

Πόθεν ἀρὰ γὰ αὐτὴ ἡ ἡρεμία, ἡ γαλήνη, ἡ ἀσφάλεια;

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἐρχόμενος εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, διὰ νὰ εὕρῃ βέβαια καλλιτέραν τύχην, ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι ἡ πῆλτες θὰ ἐπεφταν ἐτοιμὲς εἰς τὸ στόμα του;

Αὐτὸ ἦτο ἀνεξήγητον, διότι, καθὼς ἐβεβαιώθη καὶ ἡ Ἀστυνομία, ὁ ταξιδιώτης δὲν εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του παρὰ δύο δολλάρια καὶ δύο σέντς, δηλαδὴ περὶ τοῦ ἑνδεκα δραχμῶν. Φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου πρὸ πολλοῦ εἶχε

μεταναστεύει, από κάποια νήσον της Ελλάδος, ο Νικόλας Καρακας δεν είχε πλουτήσει.

Εν τούτοις, χωρίς να στενοχωρηθῇ διόλου, ἐζήτησε τὸ ἐλληνικὸν ἐστιατόριον τοῦ Λασσάνη καὶ μετέβη ἐκεῖ κατ' εὐθείαν. Τὸν προσέλαβαν ἀμέσως ὡς βοήθον ὑπηρετήν. Καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπροβιβάσθη εἰς σερβιτόρον.

Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν τῷ ἤρμοεν. Τὸ ἀνεγνώριζε καὶ ὁ προϊστάμενός του, μολονότι ἦτο κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ νέου Ἑλληνο-γαλλίου σερβιτόρου. Ἀλλὰ τὸ Νικόλας Καρακας εἶχεν ὁμολογήσῃ ὅτι οἶδος, ὅτι ὠνευπολοῦσεν ἄλλου εἶδους ζωὴν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ὁ ἰατρός Ἀβραὰμ Οὐζῶν ἐδημιούρηνε εἰς πολλὰς ἐφημερίδας τοῦ Σικάγου μίαν μικρὰν ἀγγελίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει ὑπηρετήν νοσήμονα καὶ ἀφοσιωμένον, ἱκανὸν νὰ ἐκτελῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὰ πολλαπλὰ καθήκοντα τοῦ μαγείρου, τοῦ οἰκονόμου, τοῦ θαλαμηπόλου καὶ τοῦ κηπουροῦ.

Ἡ τύχη, ἡ ὁποία κάμνει τόσα παράδοξα πράγματα, ἔκαμεν ὥστε ἡ ἀγγελία αὐτὴ νὰ περιέλθῃ, εἰς γυνῶσιν τοῦ Νικόλα Καρακά, ὁ ὁποῖος ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἱατροῦ, τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς του, τῶν συστημάτων του, τῶν ἰδιοτροπιῶν του καὶ τοῦ μισθοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδίδεν εἰς τὸν μοναδικὸν τοῦ ὑπηρετήν.

Εὐχαριστηθεὶς ἀπ' ὅλα καὶ συλλογισθεὶς βεβαίως ὅτι εὐκόλα θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ κὸ λ ο του, χάρις εἰς τὴν μόνωσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ ἐτῶν ἔζη ὁ Ἀβραὰμ Οὐζῶν, δὲν ἐδίστασε νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ νὰ τῷ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του.

Ὁ ἰατρός, χωρίς νὰ ἐξετάσῃ πολὺ, ἐδέχθη ἀμέσως τὸν νέον ὑπηρετήν. Ὡς μὴ τοῦ κατηγορήσωμεν ἀνυεσίαν, διότι καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν τοῦ θὰ ἔκαμναν τὸ ἴδιον... Τὸ πρόσωπον δὲν εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς, καθὼς εἶπαν τόσοι σοφοί, καὶ ἡ συμπαθὴς φυσιογνωμία δὲν εἶνε τὸ καλλίτερον συστατικόν; Ὁ Νικόλας Καρακας εἶχεν ἐξωτερικόν, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην.

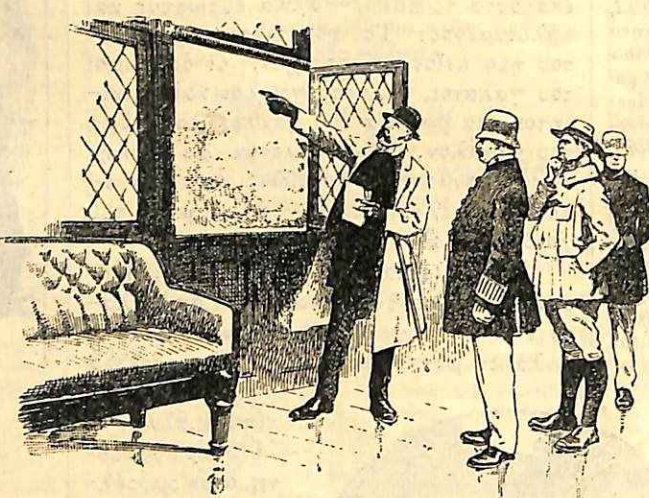
Ὁπωσδήποτε, ὁ Ἕλλην μετανάστης, τρεῖς μὲν ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς Σικάγον, ἦτο ὑπηρετῆς τοῦ ἱατροῦ Οὐζῶν, —μάγειρος, οἰκονόμος, θαλαμηπόλος καὶ κηπουρός.

Περιμένων βεβαίως τὴν κατάλληλον στιγμήν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐξ ἀρχῆς θὰ εἶχε καταστρώσῃ, ἐξετέλει ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ὑπηρεσίαν του πιστότατα. Οἱ γείτονες καὶ οἱ προμηθευταὶ τῆς οἰκίας ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἐπὶ πέντε

μῆνας δὲν εἶχε δώσει ἀφορμὴν εἰς τὸ παραμικρὸν παράπονον καὶ οἱ λογαριασμοὶ τοῦ ἦσαν ἀκριβέστατοι καὶ τακτικώτατοι. Μάλιστα δὲ ὅλοι ὅσοι τὸν εἶχαν γνωρίσῃ, ὡμολόγησαν ὅτι ἡσθάνοντο τὴν ζωηροτέραν συμπάθειαν πρὸς τὸν Ἕλληνα αὐτόν, ὁ ὁποῖος, ξενιτευθεὶς ἀπὸ μικρὸς, καθὼς τοὺς ἔλεγε, ἔζησε πολλὰ χρόνια εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι περισσότεροι συμπατριῶταί του.

Γνωρίζομεν πῶς ἐτελείωσεν αὐτὴ ἡ ἱστορία. Τὴν πρωίαν τῆς 14 Μαΐου, ὁ σοφὸς ἰατρός Οὐζῶν εὐρέθη νεκρὸς, κρεμασμένος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὁ δὲ πιστὸς ὑπηρετῆς τοῦ Νικόλας Καρακάς εἶχε γίνῃ ἀφαντος.

Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι οὐτε ἕγνος τοῦ ἀνευρέθη. Τὸ μόνον ποῦ ἐξηκριβώσεν ἡ ἀστυνομία, ἦτο ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ δολοφόνος ἐδραπέτευεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν

«Ὁ ἄθλιος εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον...»
(Σελ. 222 στ. 6'.)

τοῦ θύματός του. Τόσον οἱ ἰδιωτικοὶ ἱγνηλάται ὅσον καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν συμφωνοὶ ὅτι τὸ γεγονός ἦτο βέβαιον, θετικόν, ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως: ὁ ἄθλιος εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης τοῦ ἰσογείου, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν εἰς τὸν δρόμον.

Τὸ παράθυρον αὐτό, τῶντον, εἶχεν εὐρεθῇ τὴν πρωίαν ὀρθάνοικτον.

Ἀλλὰ διατὶ ὅμως ὁ κακοῦργος ἐπρότιμησε τὴν διέξοδον αὐτὴν, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δρόμου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἴσως ἀπλούστερον;

Τὸ σκοπεῖν αὐτὸ σημεῖον δὲν ἐφρόντισαν νὰ τὸ διαφωτίσῃ.

Καὶ ἔκαμαν ἀσχημα, διότι αὐτὸ θὰ ἐξηγοῦσε πολλὰ πράγματα καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἔρριπτε νέον φῶς ἐπὶ τοῦ πλέον ἢ παραδόξου τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξηφανίσθη ὁ Νικόλας Καρακας, καὶ ἐπὶ τοῦ ὅχι ὀλιγώτερον περιέργου αἰτίου, τὸ ὁποῖον τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξαφανισθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ. ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ Αἱ συνήθειαι τοῦ ἱατροῦ Οὐζῶν.

Ἀλλὰ, πρὶν προχωρήσωμεν μακρότερα, καὶ διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὴν διήγησιν αὐτὴν ὅλον τὸ ἀπαιτούμενον φῶς, ὀφείλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν κατὰ ποῖον ἰδιαιτέρον ὅλως τρόπον ἔζησαν κύριος καὶ ὑπηρετῆς, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγνωρίσθησαν μέχρι τῆς μυστηριώδους ἐκείνης νυκτὸς τῆς 14 Μαΐου.

Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ δὲν εἶνε διόλου περιτταί, ὥς θὰ κρίνεται καὶ μόνος σας.

Καὶ ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ εἰπωμεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ Νικόλας Καρακας εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς ἀνθρώπου παραδόξου μᾶλλον χαρακτηριστοῦ, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐφαίνετο ἀγαθός, δὲν ἦτο πάντοτε εὐμεταχειρίστος.

Ὁ ἐξοχος αὐτὸς ἰατρός ἦτο ἰδιότροπος, καχύποπτος, πολὺ αὐταρχικὸς καὶ ἴσως μάλιστα ὀλίγον τι ἀνίσόρροπος.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἦτο σιωπηλὸς καὶ κρυψίνους. Ἡ ὑπηρεσία του, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δὲν ἦτο δύσκολος, διότι καὶ ἡ ζωὴ του ἦτο ἀπλή, ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τὸν ἀκριβέστερον τρόπον καὶ ὁ ὑπηρετῆς τοῦ νάκολουθῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως.

Τὰ πάντα περὶ τοῦ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἔπρεπε νὰ γίνωνται, κατὰ τὰς διαταγὰς του, μὲ ἀκριβείαν μαθηματικὴν. Κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν καιρὸν του, μὲ τὴν ὥραν του.

Ὁ Νικόλας Καρακας, φύσει συμβιβαστικὸς, συνεμερσώθη ἀμέσως μὲ τὴν περίστασιν καὶ ἐκεῖ ὅπου ἓνας ἄλλος πιθανὸν νὰ ἐστενοχωρεῖτο, αὐτὸς κατώρθωσε γρήγορα νὰ δημιουργήσῃ μίαν ζωὴν κανονικωτάτην καὶ διόλου δυσάρεστον.

Ἐν παραδείγμα μόνον ἀρκεῖ, διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐσέβετο καὶ ἐτήρει τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον εἶχε καταστρώσῃ ὁ ἴδιος ὁ ἰατρός.

Ὁ κύριος Οὐζῶν, ἐκτὸς ἄλλων συνηθειῶν, εἶχε καὶ τὴν συνήθειαν νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν τραπεζαρίαν του, διὰ τὸ γεῦμα, τὴν στιγμήν ποῦ τὸ ὠρολόγιον ἐκτυποῦσε τὴν ὀγδόην. Τὸ γεῦμά του διήρκει ἀκριβῶς μισὴν ὥραν, ὥστε ὅταν τὸ ὠρολόγιον ἐκτυποῦσεν ὀκτώμισιν, ὁ ἰατρός ἄφινεν εἰς τὸ τραπέζι ἀδειανὸν τὸ φλυτζάνι του, —διότι εἰς τὸ τέλος ἔπινε πάντοτε ἓνα τσάι, — καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του, —ἐργασίαν μυστηριώδη, τὴν ὁποίαν, ὡς σημειώσωμεν ἐν παρενθέσει, ὁ Νικόλας Καρακας οὐτε καὶ ἐπώπτευε.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, ὁ ἰατρός, ἀπεροφημένος ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, ἐλησμόνησε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν

τραπεζαρίαν τὴν τακτικὴν τοῦ ὥραν. Ὁ Νικόλας Καρακας δὲν ἐταράχθη διόλου.

Νὰ ὑπάγῃ νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ δευτέραν φοράν τὸν κύριόν του ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο εἰς τὸ τραπέζι καὶ ὅτι ἐκινδύνευε νὰ κρυώσῃ, οὔτε καὶ τὸ ἐσκέφθη. Ἀλλὰ ἔκαμε τὸ ἐξῆς: Ἐρχισε νὰ σεβείρῃ, ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ὁ ἰατρός ἦτο παρών, μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα καὶ μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΚΑΙ' ΜΕΝΑ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΕΩΝ πλὴθος παιδάκια, τὰ ὅποια, τώρα τὸ καλοκαίρι, ξεφυκτοῦν σχεδὸν ἐργαζόμενα. Ἀλλὰ ἀποτελοῦν μέρος ψυχρῶν καὶ ἀκροβατικῶν θιάσων. Ἀλλὰ περιφέρονται εἰς τὰ νυκτερινὰ κέντρα, πωλοῦντα ἄνθη, λαχνεῖα, εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ διάφορα ψιλικά. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀνέχωρσεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ «μέγας» ἱταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος τῶν Διλιπουτείων, ἀποτελούμενος ὅλῳ ἀπὸ παιδιὰ καὶ κορίτσια, καὶ ἀπὸ κάμποσα παιδάκια καὶ κοριτσάκια, σχεδὸν νήπια... Τώρα βλέπω δύο ἄλλα παιδάκια, ἄγορι καὶ κορίτσι, ἀδελφάκια ἴσως, τὰ ὅποια, εἰς μίαν γειτονικὴν μας ταράτσαν, γυμνάζονταν ἀπὸ ἓνα σαλιμπάγκον, ἴσως τὴν πατέρα των, νὰ κάμνουν τοῦμπερ καὶ νὰ παίζουν σάλπιγκα κρεμασμένα μὲ τὸ κεφάλι ἀνάποδα. Μοῦ λέγουν ὅτι τὰ παιδάκια αὐτά, ποῦ βασανίζονται τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ταράτσαν, τὴν νύκτα παίζουν εἰς τὴν ταραντέλλαν τοῦ Ζαππεῖου ἢ τῆς Ἀλυσίδας. Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα ὀλιγώτερον «καλλιτεχνικά», αὐτὰ πλέον ἀπαντῶνται πλῆθος εἰς καθὲ βῆμα καὶ εἰς καθὲ ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ἡ πόλις μας ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ τέτοιους λιλιπουτεῖους βιοπαλαιστάς, οἱ ὅποιοι γυρίζουν ἔξω τὴν ὥραν ποῦ ἔπρεπε νὰ κοιμῶνται, καὶ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν τὴν ὥραν ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐξυπνοῦν κατὰ τὴν πούλια... Τὰ καίμενα τὰ παιδάκια! πόσον ὑπο-

φέρουν! Μία δεινὴ οἰκογενειακὴ ἀνάγκη, ἓνας πτωχὸς πατέρας, μιὰ κακὴ μητέρα, ἓνας ἀπάνθρωπος θεῖος, τοῖς ἐπιβάλλει νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί των. Ἀπὸ τὴν ἡλικίαν ἀκόμη ποῦ μόνον οἱ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται δι' αὐτά, νὰ τὰ τρέφουν, νὰ τὰ ντύνουν, νὰ τὰ σπουδάζουν... Διὰ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ λέγουν, ὅτι οἱ συγγενεῖς των, οἱ κηδεμόνες των, ἀληθινὸι ἐκμεταλλεῖται των, τὰ κακμεταχειρίζονται πολὺ. Ὅτι τὰ δέρνουν καὶ τὰφίνουν νησιτικά, ὁσάκις ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπίτι μὲ εἰσπραξίν ἔχι πολὺ ἱκανοποιητικὴν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα, εἰς τὰ ὅποια συγχωρεῖται ἴσως αὐτὸ τὸ ἐγκλημα ἀπὸ ἐπισκεπτόμενους κηδεμόνας, μήπως εἶνε ταχα εὐτυχέστερα; Μόνον νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς ἔτσι γλωμά καὶ ἄδύνατα, ἄγρυπνα καὶ κουρασμένα τὴν νύκτα, νὰ περιφέρουν τὸ μικρὸν των ἐμπόρευμα καὶ νὰ παρακαλοῦν μὲ θρηνώδη φωνὴν τοὺς πελάτας τῶν ζυθοπωλείων καὶ τῶν ψαροπλαστῶν νὰ τοὺς ἀγοράσουν κάτι «γὰ νὰ πάρουν ψωμί», — μόνον νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς, ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὴν δυστυχίαν των καὶ νὰ τὰ συμπονέσῃ μὲ τὴν καρδίαν του.

Ἀλλὰ τὸ καλὸν εἶνε ὅτι δὲν τὰ συμπονοῦν, δὲν τὰ λυποῦνται ὅλοι. Ἀπεναντίας τοὺς φέρονται μὲ τὴν μεγαλητέραν σκληρότητα. Βλέπω τὰ γκαρσόνια τῶν καφενείων νὰ τὰ σπρώχνουν, νὰ τὰ κτυποῦν, νὰ τὰ κλωτσοῦν, νὰ τὰ διώκουν βαναύσως διὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦν αὐτοὺς καὶ τοὺς θαμνῶνς των. Οἱ ἴδιοι πολλάκις θαμνῶνς τὰ ὑβρίζουν, τὰπομακρύνουν μὲ τὰ μπαστούνια των, τοὺς χύνουν κατὰ κεφάλαια νερόν. Σὰν σκυλιὰ τὰ μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε ὀληθρότατα. Ἐχουν αὐθάδειαν καὶ ἐπιμονὴν καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ σὲ ἀφίσουν ἡσυχόν, ἂν δὲν τοὺς ἀγοράσῃς τὸ προτεινόμενον ἄνθος ἢ δελτάριον, ἢ ἂν δὲν τὰ δειρῇς. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα εἶνε δειλὰ καὶ σεμνά. Κάποτε μάλιστα καὶ εὐγενικά. Σὲ χαιρετοῦν μὲ τὸ καπελάκι των, σοῦ δεικνύνουν τὸ ἐμπόρεμά των καὶ μάλιστα τολμοῦν νὰ σοῦ 'ποῦν ἓνα «πάρτε». Μόλις τοῖς νεύσῃς ὅτι δὲν θέλεις, ἀπομακρύνονται ἀμέσως. Καὶ ἂν τύχῃ νὰ τοὺς ἀγοράσῃς μᾶς πενήτας πρᾶγμα, σ' εὐχαριστοῦν μὲ τὸ γλυκύτερόν των μειδίαμα...

Ἔτσι περνοῦν τὰ κακόμοιρα τὰ ἀπόγεμά των, τὸ βράδυ των, πολλάκις τὴν νύκτα των. Περσμένα μεσάνυχτα, θάπαντήσετε ἀκόμη τέτοια παιδάκια νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους, Ἀλλὰ θὰ τὰ ἰδῇτε ἀποκοιμισμένα εἰς μίαν γωνίαν, εἰς κενὴν ἀγκων τῆς πλατείας, εἰς τὸ πεζοῦλι κανεὶς ἰσογείου παραθύρου, ἔως νὰ ὑπάγῃ νὰ τὰ εὕρῃ καὶ νὰ τὰ ἐξυπνίσῃ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, ὁ ὁποῖος ἀντὶ χει ἀκόμη νὰ τριγυρίζῃ, ἢ ἡ μητέρα ποῦ ἔρχεται ἄργα διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ παι-

διά της καὶ τὴν εἰσπραξίν. Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ καὶ οἱ ἄλλοι ὁμοιοπαθεῖς των ὀμήλικοι, τὰ ἐπίσης δυστυχῇ παιδάκια τῆς «καλλιτεχνίας», γυρίζουν νυσταγμένα, ἐξητλημένα καὶ κάποτε κοιμισμένα μέσα ἐν ἀμάξῃ, ἀπὸ τὸ θέατρον, ἀπὸ τὴν ταραντέλλαν, ἀπὸ τὸ ἵπποδρόμιον...

Εἶνε πραγματικῶς ἀπὸ τὰ θλιβερότερα θεάματα τὰ ἐργαζόμενα αὐτὰ παιδάκια. Ἡ ἀστυνομία πολλάκις τοῖς ἀπηγόρευσε νὰ μένουν ἔξω ἄργα, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη ἔκαμεν ὥστε νὰ λησμονηθῇ ἡ ἀπαγόρευσις. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ εἶνε ἡ πτωχεία. Ὅταν οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν νὰ διατηρήσουν τὰ παιδιὰ των, θὰ τὰ βάλουν νὰ ἐργασθοῦν μόλις εἰμπορεύσων. Ἀλλὰ τὸ πολλὰ ἀπὸ τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδάκια δὲν ἔχουν οὔτε καὶ γονεῖς. Εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἐργασθοῦν διὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί των. Λέγουν, ὅτι θὰ γίνῃ νόμος, ὁ ὁποῖος θὰ απαγορεύσῃ κάθε ἐργασίαν εἰς τοὺς ἀνηλίκους. Λέγουν ἀκόμη, ὅτι οἱ κοινωνικοὶ ὅροι θὰ ἀλλάξουν μίαν ἡμέραν, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν πλέον τόσον πτωχοὶ γονεῖς, ὥστε νὰ εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ παιδιὰ των ἀπὸ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν. Ἀλλ' ὡς νὰ γίνωνται αὐτά, οἱ ἀνήλικοι βιοπαλαισταὶ θὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἀς τοὺς λυποῦμεθα τουλάχιστον καὶ ἂς μὴ τοὺς κακομεταχειρίζομεθα! Καὶ ὁσάκις μᾶς περισσεύῃ μία δεκάρα, ἂς ἀγοράζωμεν κάτι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροσκοπικοὺς πωλητάς, διὰ νὰνακουφίσωμεν τὴν δυστυχίαν των...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

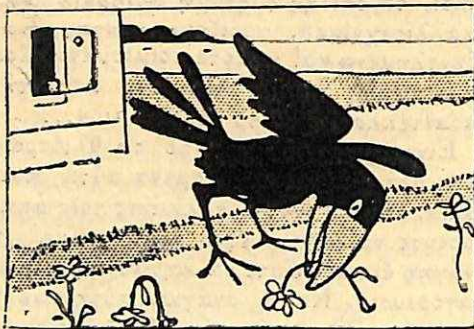
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

Χάνει τὸ ἀπλό της ἡ Ἀρετὴ τὸ φόρεμα· σὸν Πλούτο Τρέχει τοῦ κάκου τὸ ζῆτε. Τοῦ λέει: Δὲν εἶνε τοῦτο. Ἐκεῖ ἀμέσως πάει Στὴ Δύναμι τὴν ἱακονατὴ Μάταια ἄλλο τῆς φορεῖ Βαρύ· δὲν τὴν εὐχαριστεῖ Καὶ φεύγει δακρυομένη Καὶ στὴ Χαρὰ πηγαίνει... Ὅμως δὲν βρῖσκει οὐδὲ ἐς αὐτὴν Φόρεμα· ἀπλὸ ὡς ἐκεῖνο Χιονάτο, σὰν τὸ κρίνο Τέλος σὸ σπῆι της, ἐκεῖ Ποῦ ἐγύριζε θλιμμένη, Ρίχνει ἓνα βλέμμα εἰς γλυκὺ Καὶ βλέπει τὴ Μετάνοια Χλωρὴ καὶ κουρασμένη... Τὸ φόρεμα τῆς δίνει: «—Πάρε, Ἀρετὴ μου οὐράνι, Τὸ φόρεμά σου πὸ λευκό. Στους οὐρανούς ἀγγελικὸ Τὸ ὑφαίνει ἡ Καλωσύνη!» (Ἰνδικὸς μῦθος)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

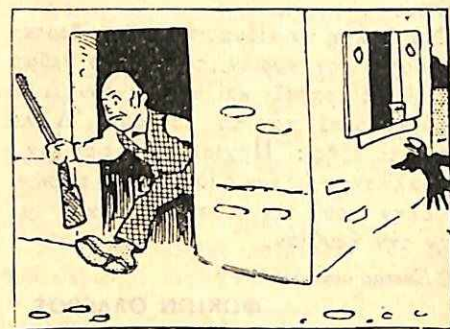
Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ - ΚΟΡΑΚΑ

Ο κ. 'Επιμενίδης είχε ένα ωραίο κήπο, που τον έχαιλε με τη μεγαλύτερη φροντίδα. Ο κύρ - Κόρακας όμως, που εφύρισκε τα άνη πολλά του γούστου του, επέπεσε μία

μέρα στον κήπο και τον έλεηλάτησε. Ο κ. 'Επιμενίδης βγήκε μία στιγμή στο παράθυρο και είδε τον κακό Κόρακα που κατέστρεφε ίσα-ίσα το ωραιότερο του γεράνι. Έβλεπε φρενών μπήκε

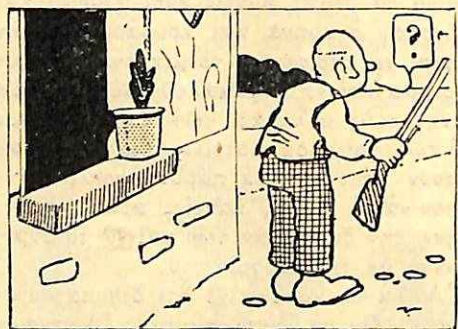

μέσα, άρπαξε το τουφέκι του και βγήκε να σκοτώσει τον αυθάδη ληστή.

Ήλογαριζαν όμως χωρίς την πονηριά του κύρ - Κόρακα, ό όποιος, άμα τον είδεν, ύπω-

πτεύθη τας κακάς του διαθέσεις, έτρεξε γρήγορα - γρήγορα και κρύφθηκε μέσα σε μία άδειαν γάστρα, που εύρισκετο εις το πεζούλι του παραθύρου. Έπειδή όμως η γάστρα ήταν

μικρή και δεν χωρούσε να κρυφθώ όλος, ό πονηρός εσφοδίσθη να φύγει έξω μόνο την ουρά του, που μπορούσε κανείς να την πάρει για φυτό. Έτσι, άφου έφαγε παντού, ό κ. 'Επιμενίδης

αναγκάστηκε να γυρίσει στο σπίτι άπρακτος, ενώ ό κύρ - Κόρακας από πίσω του τον έχο-ρούιδε:

— Κούκου! κούκου! να με! ..

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ (*)

Έκ Μονπελλιού (Γαλλίας) 11 'Ιουλίου 1776.

Καιρός παντί πράγματι. Είναι λοιπόν και καιρός καυχώσεως, καθώς είναι καιρός ταπεινοφροσύνης. Και όστις έν καιρώ του καυχάσθαι ταπεινοφρονεϊ, ύποκρίνεται ταπεινοφροσύνην, δεν είναι άληθώς ταπεινόφρων. Άδελφέ μου, ή αγαλλίασις τής ψυχής μου είναι τοιαύτη, ώστε τετράκις έμποδίσθην από τή δάκρυα. Ταύτην την ώραν έρχομαι από την Άκαδημία, ώραν άρίστου· άλλ' ή χαρά ή φάνισε την όρεξιν, και άφηκα τή γεύμα, διά να σε περιγράψω την νίκην μου. Παρέστησα λοιπόν την θέσιν μου (**), ένών των διδασκάλων μου, και μιάς συνδρομής διακοσίων πενήνκοντα άνδρων, των πλειόνων σοφών, ιατρών, φιλολόγων.

Τήν προλαβούσαν νύκτα δεν είχαν καλύψει τούς όφθαλμούς· τσαούτη ήτον ή

(*) Ο Σύλλογος πρὸς διάδοσιν 'Ωφελίμων Βιβλίων εξέδωκεν εις κομψόν τεύχος έκλογήν από τας περιφήμους επιστολάς του μεγάλου Κοραή πρὸς τὸν φίλον του Πρωτοφάτην τῆς Σμύρνης. Ἀναδημοσιεύομεν ἐδῶ δύο περιεργότατα ἀποσπάσματα: τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις τοῦ Κοραῆ καὶ τὴν ὑψωσιν τοῦ πρώτου αεροστάτου. — Σ.τ.Δ.

(**) Ἐννοεῖ τὴν διατριβὴν του.

ἀμνηγανία καὶ ὁ φόβος μου, καὶ μέχρι τῆς δεκάτης ώρας (ταύτην τὴν ώραν γίνονται αἱ κοιναὶ διαλέξεις) έτρεμον ὡς τὸ ψάριον, ἀλλ' έπλανώμην· οἱ διδάσκαλοί μου, ὀρθομαδὸν άπαντες, με έκαμαν (δακρύω πάλιν) τὰ πλέον λαμπρὰ έγκώμια· εύρηκαν τὴν θέσιν μου γραμμένην με μέθοδον, πλήρη από παρατηρήσεις ώραιάς, στολισμένην με πολλήν φιλολογίαν, έν ἐνὶ λόγῳ, άδελφέ μου, είναι άδύνατον νά σε περιγράψω τὰ ὅσα είπαν οἱ κριταὶ μου. Ἀπ' αὐτοὺς λοιπόν τούς έπαίνους, ὁ φόβος μετεβλήθη εἰς θάρρος· τὸ θάρρος εἰς τόλμην, καὶ ἂν ή συνέλευσις παρετίνατο άκόμη δλίγον, ἴσως ή τόλμη εἰς άναίσχυνην. Ἀπεκρίθην εἰς τὰς έρωτήσεις των με σαφήνεια, άνεσκεύασα τὰς αντιρρήσεις των. Εἶχα γράψῃ, ὅτι πολλὰ νομιζόμενα τῶν νεωτέρων εύρήματα, τὰ ήξουν εν ἱπποκράτους πρὸ δύο χιλιάδων ετών. Ἐδιαφένευσα τὴν τιμὴν τῶν προγόνων μου, έτίμησα τὸ γένος, τούς φίλους καὶ τὸν Πρωτοφάτην μου. Ὅλη ή συνέλευσις έμεινεν εύχαριστήμένη. Ἐγὼ μόνον δεν είμαι έντελὼς εύτυχής. Τὸ γλυκύτερον, έλεγεν ὁ Ἐπαμεινώνδας, (μετὰ τὴν έν Λεύκτροις μάχην), άφ' ὅσα με συνέβησαν εἰς τὴν ζωὴν μου, ήτο τὸ νά νικήσω τούς Λακεδαιμονίους, ζώντος έτι τοῦ πατρός καὶ τῆς μητρός μου. Αὐτὴν τὴν

χαρὰν με έστέρησεν ή πρόνοια. Πολλὰ τούς ελύπησα καὶ τούς δύο· καὶ ἴσως ὁ σημερινός μου θρίαμβος ήθελεν έξαλείψῃ τὰ τραύματα τῆς καρδίας των· ἴσως ήθελε τούς πληροφορήσει, ὅτι δεν είχαν τοσοῦτον άδικον νά τούς παρακούσω.

Έκ Μονπελλιού τῇ 10 Αὐγούστου 1786

Κυριακῇ έσπέρας γράφω· καὶ άγκαλιὰ έπρεπε νά έτοιμασθῶ διά τὴν άκρόασιν τῶν μαθημάτων τῆς αύριον, έκρινα με ὅλον τοῦτο εύλογον νά σηκωθῶ αύριον πρωίτερον, καὶ νά δαπανήσω τὴν παρούσαν έσπέραν εἰς τὸ νά άναπαύσω τὴν περιεργίαν σου. Ἄκου λοιπόν.

Αἱ σημεριναὶ διατριβαὶ καὶ συνομιλίαι καὶ σοφῶν καὶ ιδιωτῶν ὕλην έχουσι τὴν νέαν εύρεσιν τοῦ ὀνομαζομένου Μογγολιέρου. Αὐτός ὁ εύτυχής άνθρωπος, ὁδηγούμενος περισσύτερον από τὸ αὐτόματον, πάρεξ από σοφίαν του, εύρηκεν εύρημα ὄχι μόνον περιεργον, ἀλλ' ἴσως καὶ ὠφέλειας πρόξενον με τὸν καιρόν· μίαν μεγάλην σφαῖραν, κατασκευασμένην από ὕψαμα μεταξωτῶν, ή καὶ από χαρτίν ἁπλοῦν, γεμίζει ή από έν είδος άέρος ὀνομαζομένου φλογιστοῦ, (τοῦ ὁποίου τὴν φύσιν διά νά εξηγήσω έπρεπε νά έχω μιάς έδωράδος εύκαιρίαν καὶ εἰκοσιτέσσαρα τετράδια χαρτίου,) ή καὶ έ-

ξαιροῖ μόνον τὸν περιεχόμενον εἰς τὴν σφαῖραν αέρα διά τοῦ πυρός. Εὐθὺς ὅταν έξαιραιωθῇ ὁ περιεχόμενος εἰς τὴν σφαῖραν αήρ, ή σφαῖρα γίνεταί πλέον άκατάσχετος, καὶ άγίνουσα τὴν γῆν καὶ τὰ έν τῇ γῇ ἵπταται πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ διατρίβει εἰς τὰ μετώρα, μέχρις οὔ γεμισθεῖσα πάλιν από τὸν ατμοσφαιρικόν αέρα, τὸν ὁποῖον πνέομεν, καταβαίνει εἰς τὴν γῆν.

Ο ρηθεῖς Μογγολιέρους, εἰς Παρίσιον τὸ παρελθὸν θέρος, έκοινωνήσεν αὐτὴν του τὴν εύρεσιν εἰς τὴν έκείσε Ἀκαδημίαν. Οἱ φυσικοὶ τοῦ Παρισίου έκαμαν διάφορα πειράματα με διαφόρους σφαῖρας αἱ ὁποῖαι ὄλαι εύτυχῶς άνέβησαν εἰς τοσοῦτον ὕψος, ὥστε νά γενῶσιν άόρατοι εἰς τούς ὀφθαλμούς τριακοσίων χιλιάδων θεατῶν. Δεν ήρκέσθησαν εἰς αὐτό, ἀλλ' έτόλμησαν καὶ νά άναβῶσιν ὀμοῦ με τὴν σφαῖραν δύο περιέρημοι φυσικοὶ, ὁ Κάρολος καὶ ὁ Ροβέρτος, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον άνέβησαν εἰς ὕψος έννέα χιλιάδων ποδῶν, ὥστε νά μή διακρίνωσιν πλέον τὰ έν τῇ γῇ, μήτε πόλεις, μήτε πολίχνια, (ή γῆ έφάνετο εἰς αὐτούς, ὡς λέγουσιν, ένας ὄγκος άληθῶς άόρατος καὶ άκατασκέυαστος)· ἀλλ' έμακρύνθησαν από τὸ Παρίσιον έννέα λεύγας γαλλικάς, εἰς δύο σχεδόν ὥρων διάστημα· ταχύτης, με τὴν ὁποίαν δεν

δύνανται νά συγκριθῇ μήτε αὐτὴ τῶν ὀνίθων ή πτησίς. Αὐτὴ ή άπροσδόκητος εύρεσις κατεγράφη εἰς τούς κώδικας τῆς Ἀκαδημίας, εἰς τὰ άρχεῖα τῆς Βασιλείας, καὶ έδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Ο εύρετής έτιμήθη παρά τοῦ Μονάρχου με δωρήματα καὶ με τὸν τίτλον τῆς εύγενείας. Καὶ δεν έμεινεν ἄλλο παρά τὸ νά εύρεθῇ καὶ ὁ τρόπος τοῦ νά πηδαλιουχῇται ή σφαῖρα καὶ νά κατευθύνεται ὅπου θέλει ὁ άναβάτης, καθὼς εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα· καὶ τότε θέλει πλέωσιν έν αέρι οἱ άνθρωποι καθὼς καὶ ἐπὶ θαλάσσης. Αὐτὴν τὴν δευτέραν εύρεσιν πολλοὶ τὴν θέλουσιν άδύνατον, ἄλλοι τὴν νομίζουσι δυνατὴν ὡς καὶ τὴν Λουγδούνου έκέρυξε βραβεῖον, γρόσια τετρακόσια, δι' έκείνον ὅστις ήθελεν εύρει τὸν τρόπον νά πηδαλιουχῇ αὐτὰ τὰ άναέρια πλοῖα. Ο κύριος Κάρολος άναφέρει, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ ὑπερβολικόν ὕψος εύρισκόμενος ήσθάνθη τοσοῦτον ψύχος, ὥστε νά πέσῃ από τὰς χεῖρας του ὁ κάλαμος, τὸν ὁποῖον έκράτει διά νά σημειώῃ τὰς μετεωρολογικάς παρατηρήσεις.

Αὐτὴ ή εύρεσις έδωκεν άφορμὴν εἰς πολλὰ γελοιῶδη συμβεβηκότα, διότι εἰς πολλὰ χωρία, ὅπου κατέβαινον αἱ σφαῖραι, βλέποντες οἱ κάτοικοι (άνθρωποι

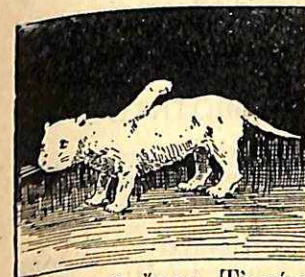
άγριοι καὶ μηδεμίαν εἰδησιν έχοντες κατ' άρχάς τοῦ τοιούτου,) τοιούτους ὑπερμεγέθεις ὄγκους καταβαίνοντας κατὰ τῆς κεφαλῆς των, καὶ διευθυνόμενους ὑπ' άνθρώπων έντρομοι καὶ καταπεπληγμένοι, έφευγον σταυροκοπούμενοι, ὡς ὑπὸ δαιμόνων έλαυνόμενοι. Καὶ τοῦτο σε τὸ λέγω διά νά μήν έκπλαγῇς, άν με ἰδῇς καμμίαν ήμέραν καταβαίνοντα ἐπὶ σφαῖρας.

Πολλοὶ πρίγκηπες έν τοῦ βασιλικοῦ γένους ήθελσαν νά άναβῶσιν, ἀλλὰ δεν τούς άφήκεν ὁ βασιλεὺς διά τὸν ένδεχόμενον κίνδυνον. Αἱ ὠφέλειαι τὰς ὁποίας προσδοκῶσιν εἰς αὐτῆς τῆς εύρέσεως, εἰ μὲν εύρεθῇ ὁ τρόπος τῆς πηδαλιουχίας, εἶνε τὸ νά κάμνωσι πολλὰς ὁδοπορίας, ή μάλλον εἰπεῖν άεροπορίας, εἰς βραχυτάτον διάστημα καιροῦ. τὸ ὁποῖον συμβάλλει πολύ εἰς τὸ νά συντέμῃ τὸν χρόνον των ὅσα γίνονται διά ταχυδρόμων· ἀλλὰ καὶ άν αὐτός ὁ τρόπος δεν εύρεθῇ, αὐτὸ θέλει χρησιμεύσει πάντοτε (καθὼς φαντάζονται εύλόγως ή αλόγως, δεν ήξέρω), εἰς νυκτερινὰ σημεῖα από στρατοπέδου εἰς στρατόπεδον εἰς καιρὸν πολέμου, εἰς πολιορκίας τειχῶν καὶ τὰ λοιπὰ· καὶ εἰς καιρὸν εἰρήνης εἰς τὰς μετεωρολογικάς των φυσικῶν παρατηρήσεις.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

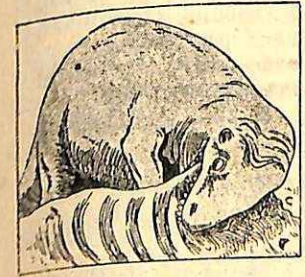
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Και άλλο τέρας

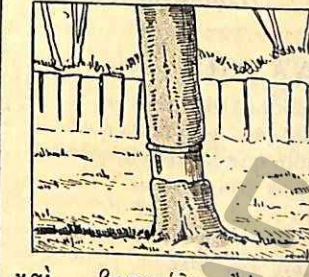
Προχθές έγνωρίσατε ένα χοῖρον με κέρατον. Ίδού σήμερα μία γάτα με πέντε πόδια. Τὸ πέμπτον εύρίσκειται άνωθεν τοῦ

Προϊστορικὸν ζῷον

είχε τὸ μέγεθος τοῦ σημερινοῦ ἐλέφαντος. Ο άνευρεθεὶς σκελετός, από τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ άκρου τῆς οὔρας, έχει μήκος 48 ποδῶν.

Φιλάρεσκον δένδρον

καὶ... βραχιόλι. Ἄς προσέσωμεν ὅμως ὅτι τὸ βραχιόλι αὐτό, γυάλινον, δεν εἶνε παρά ένα βάζο γλυκοῦ, με σπασμένον πάτον, μέσα από τὸ ἑποῖον έπέραςε τὸ δένδρον, όταν ήτο άκόμη μικρόν. Τὸ περιεργον αὐτὸ δένδρον εύρίσκειται εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Σαιν-Καιντέν τῆς βορείου Γαλλίας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον σελ. 204, εδημοσιεύθη πλήρης Τιμονατάλογος τῶν ὑπαρχόντων ἱδμῶν τῆς Διαπλάσεως μετὰ εἰς έκαστον περιεχόμενα μυθιστορήματα.

Τὰ θανμάσια αὐτὰ βιβλία συνιστάνται ἰδιαιτέρως εἰς τούς φίλους μας διά τὰς διακοπάς.

Έβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

[Εσάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἡρώος]

ΣΤΕΙ	ΑΛ	Δ	ΔΗΣ
ΔΥ	Α	ΔΡΟΣ	ΚΙ
ΡΙ	ΒΙ	ΤΙ	ΔΗΣ
ΣΑΝ	ΜΙΑ	ΔΗΣ	Α

Νά συναρμολογηθῶσι ανωτέρω συλλαβαὶ ὥστε νά άποτελεσθῶσι τὰ ὀνόματα 4 ὀρχαίων στρατηγῶν, εκ τῶν γνωστών τῆς ἑλληνικῆς ιστορίας.

Ἀγλῶσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, από τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νά στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων των λυτῶν θα δημοσιευθῶσι. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού τοῦ ὁποῖον θάποτελεσθῇ, θά εγγράψωμεν καὶ πάλιν διά κλήρον μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 26ου φ.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ἀρισταίδης, Ἡρακλῆς, Μίδας, Κέρκυρα, Ἀθηνά.

ρίδα, Πανεμένο Χωριατόπουλο, Λουδοβίκον ΙΖ', Βάρκαν του Κανάρη, Κρητικοπούλαν — τὸ Χρυσάνθεμον (0) μὲ Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν, Ἑλληνικὴν Δόξαν, Νίκην τοῦ Παιωνίου — ἡ Ζαρίνη (0) μὲ Ζίαν, Ζαππίδα, Νέλκε — ἡ Θαλασσία Αἰρα (0) μὲ Ξανθὴν Μουσέ, Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο, Ἑλληνίδα — ἡ Ἀεροναυτοπούλα (0) μὲ Μόνωσον, Φαυδρὸν Ἀδάμαντα, Ριγολέιτον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πολικὸν Ἀστέρα (θὰ κάμωμεν· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα)· Ναυτίλον (ἔλαβα· εὐχαριστῶ)· Ἀθανάσιον Διάκον (ἔστειλα)· Μουσώτιδα (παρεξήγησις λοιπὸν ἤτο· δὲν πειράζει)· Ἀστέριον Τηλέγραφον (ὅταν τελειώσῃς τὰς ἐξετάσεις σου, τοῦ στέλλεις τετράδιον)· Δωδωναίον (δὲν γίνεταί νῃ μὴν ἀπαντήσῃ· κατὰ θὰ τοῦ ἔτυχε)· Κρήτα Ἑδελοντὴν (ἐλθισμὸν νῆς νὰ μοῦ γράψῃς τὴν νῆαν σου διεύθυνσιν)· Δάφνης Κλωνάρι (ἔστειλα· καὶ ὁ κ. Φ. σοῦ ἔστειλε τὸ φύλλον τῶν «Καιρῶν»)· Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (ἔλαβα· εὐχαριστῶ)· Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι (ἔστειλα· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔγῃς ξεσπάθωμα διὰ νὰ μοῦ γράψῃς!)· Θαλασσίαν Νύμφην (καλὸ ταξίδι· αἱ παραγγελίαι σου ἐσημειώθησαν· ὥραια τὰ ἐπιστολὴ σου)· Κάποιον Ἐπιδρομέα (τετράδιον ἔστειλα)· Ἐλευθερίαν (χαίρω ποῦ ἔχειν καλὰ)· Ε. Θ. Α. (ὁ αὐτὸς ὁδῶν) τὸν ὅποιον σοῦ ἔστειλα, θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας)· Τσιγγαρέλλαν (τὸ σχέδιόν σου εἶνε ὥραϊον, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τῶν ἑκὲι γνωρίμων σου εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἐφαρμόσῃς)· Νίκην τοῦ Παιωνίου (ἔστειλα)· Ἡλεκτρικὸν Φῶς (ἔστειλα)· Οὐτίνα (ἔστειλα)· Ἀψε-Σβῶς (ἔστειλα)· Μανουήλ Δ. Κ. (τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν)· Πλοίαρχον Νέμον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· Αἰραν τῆς Μεσογείου (λυσόχαρτον ἔστειλα)· Χρυσάνθεμον (ὁ φείλεις δρ. 1, 15)· Ἐξόριστον Βασιλῆαν (δὲν τὸ ἐδιάδασα ἀκόμη)· Γοργόνα (δύνασαι)· Ἀεροναυτοπούλαν (θερμοτάτας εὐχαριστίας)· Πορθητὴν τῆς Καρχηδόνας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)· Χαμ (ἔλαβα· εὐχαριστῶ)· Κρητικοπούλαν (ναί)· Παιδικὴν Χαράν· Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Πένναν τοῦ Τολστόη, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτῃ: 28 Ἰουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Ἰουλίου.

Γ' ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.]

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσιν τῶν ἐγκριθεῖσων Ἀσκήσεων τοῦ τρέχοντος 126ου Διαγωνισμοῦ. Τάποτελέσματα τοῦ λήξαντος 123ου, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.]

269. Λεξιγράφος

Ἀριθμὸν ἀπλῶς μὲ ὄρον
Γεωγραφικὸν ἐνώνω,
Καὶ θεὸν ἀπ' τοὺς ἀρχαίους
Εὐκολώτατα σκαρῶνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

270. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι ἄγριον θηρίον
Κ' εἰς τὰ δάση κατοικῶ.
Κόψε μου οὐρά, κεφάλι,
Καὶ στοὺς κήπους μετοικῶ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα

271. Διπλοὺς στοιχειόγραφος μετὰ Τονογράφου

Μικρὸ νησί κ' ἱστορικὸ
Ἄν ἀποκεφαλίσῃς,
Κατὰρα ἀμέσως θὰ γενῇ·
Μὰ θέλεις νάπορῃς;
Τὴν κεφαλὴν τῆς ἄλλαξε,
Ἀναίδασε τὸν τόνον,
Καὶ μιὰ θεὰ θανάτω
Συγχρόνως εἰς τὸν θρόνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

272. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ κοινὸν τρέφειμον.
* + * = Θεά.
* * + * = Θαλάσσιον ζῶον.
* * * + * * = Νῆος τοῦ Αἰγαίου.
* * * + * * * = Πέσης στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κέρατος τῆς Ἀμαλθείας

273. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Στὴν Πίνδον θὰ εὐρεῖθι·
Τὸ ἄλλο ἀπ' τὰ ἐπιρρήματα
Τοῦ χρόνου ἄς ληφθῇ·
Τὸ τρίτον εἶνε κάτοικος
Σὲ χώρα Ἑλληνική,
Τὸ τέταρτον πρωτεύουσα
Μεγάλη, Ἀσιατικὴ·
Τὸ πέμπτον μου κάποιον θεὸν
Ρωμαῖον φανερώσει
Καὶ τὸ γνωστὸν μας κτητικόν
Τὸν ρόμβον συμπληρώσει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς τῆς Πατρίδος

274. Ἐπιγραφή

Ο Τ Α
Ν Ε Κ Α Ι Ο Ε Π Ρ Τ Ε
Ι Τ Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ

275. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κατωθι ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν μέγαν ἀττικὸν ῥήτορα:

1, Νομοθέτης, 2, Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, 3, Ἀπόστολος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορθητοῦ τῆς Καρχηδόνας

276. Μικτὸν

* - ψτς - κ - * - κλφτς - ο - ω - οο - αιοσαι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Κύπρου

277. Γρίφος

tv tv T T
M Π' T T
tv tv T T
tv T T
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Πόθου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

179. Μισοσισιπῆς (μῆς, εἰς, Ἰππῆς). — 180. Πόρος-ὄρος. — 181. Κύκνος-κύκλος. — 182. Τὸ καντάρι.

183. ΣΤΡΑΤΟΣ 184. ΣΙΣΥΦΟΣ
ΤΡΟΜΟΣ Ι Ι Α Τ
ΡΟΔΩΝ ΣΙΚΕΛΙΑ
ΑΜΩΣ Υ Ε Η Μ
ΤΟΝ ΦΑΔΗΡΟΝ
ΟΣ Ο Ι Ο Ο
Σ ΣΤΑΜΝΟΣ

185-189. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Π: Πόρος, Πάρος, πάθος, πάγος, πάνος. — 190. Εἶνε εὐτυχὴς ὁποῖος πιστεύει ὅτι εἶνε. — 191. Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς (ἦτα-νὶ ἐπὶ τὰ-ς.)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 26 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 225]

ΑΘΗΝΩΝ: Βηθλεὲμ Χ. Δημητρίου, Κλειώ Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Γ. Σακελλαρίδου, Θεοφ. Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Α. Λάβρα, Ἄννα Σιαγγούνη, Ἰωάννα Α. Θώμη, Ἀντιγόνη Γ. Στεφάνου, Ἰωάννα Γ. Στεφάνου, Σοφία Σ. Λεοντοπούλου, Ἰωάν. Ν. Τούμπας, Δημ. Μαρῖο Γιαννουκάκης, Σταγὸν Δρόσου, Φανή Γ. Κασοῦρη, Εἰμαι Ζακυνθία, Β. Κ. Νικολάου, Ἡλ. Κανέλλης, Γ. Κ. Κιάππε, Χαράλ. Σούλης, Ἀθ. Ν. Λεβαθηνός, Μαρῖαννα Α. Τίμνη, Σ. Ν. Περισίδης, Θ. Στ. Ἀγγελῆς, Εὐγενία Λαμπραδίου, Πλ. Π. Πλάτων, Γ. Ρῶς, Εὐφροδία Κωνσταντοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελές, Γ. Σ. Σημίτης, Κούλα Κατσιμαντή, Ν. Π. Ἠριώτης, Εὐαγ. Κ. Νόννης, Λεὼ Θ. Καζανόβα, Φ. Θ. Κοσκινάς, Ἀθ. Π. Μερμηγκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέφας, Ἐλένη Θ. Ἀλεξάνδρου.
ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Ἰουλίττα Μιχαλακοπούλου.
ΑΝΔΡΟΥ: Π. Α. Χρηστοπούλου, Α. Κωσταρῆς.
ΒΟΛΟΥ: Ἰουλίττα Δημ. Γερολάου, Εὐαγ. Ι. Μπαλάφας, Π. Π. Παρασκευοπούλου.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Α. Φραγκιας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαρῖαντα Ε. Γιαννοπούλου.
ΘΗΒΩΝ: Εὐφροδία Σ. Σταματοπούλου, Ἀθ. Σ. Σταματοπούλου.
ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Α. Μαρούδας.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ν. Πουλίκας, Α. Α. Νικολόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μ. Φλαμπουράρης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία Ἀνδρ. Πυλαρινού.
ΚΥΡΑΡΙΣΣΙΑΣ: Νικ. Γ. Σύλλας.
ΛΑΡΙΣΗΣ: Ν. Σακελλαρίου, Μ. Β. Πάσχος, Σπ. Σ. Παπασταμάτης, Ἀθ. Γ. Καταρῆς, Χ. Καραστεργίου.
ΛΕΒΕΤΣΟΒΟΥ: Ἀπ. Καπατσέλης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θ. Σπ. Δημόπουλος, Φοῦλι, Ἰω. Ν. Ψυχῆας.
ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Φαρμακίδης.
ΠΥΡΓΟΥ: Μαρῖα Π. Βαρζελεῶτη, Ζωή Κ. Παπαβασιλείου, Αἰμιλία Δ. Καραλάκη, Δήμητρα Ν. Μιχαλοπούλου, Εὐγενία Κ. Λέπτα, Σταματίνα Μαρῖάντου, Βασιλικὴ Ἀναστασοπούλου, Διονυσία Σούλη, Βασιλικὴ Κ. Κατασούνη, Ἀθανασία Γ. Γιαρμενίτου, Ἀργυρῇ Ν. Συμώνα, Χρυσή Π. Μπελόνια.
ΣΥΡΟΥ: Ἀρ. Α. Σκουριτίου, Γ. Βαλειόπουλος, Θ. Ἀρ. Βληζιώτης, Ἐλλη Σαρίδου, Αἰκ. Ι. Σπανδοῦνη, Κλεοτ. Θ. Πετροκοκκίνου, Μαρῖα-Χρυσὴ Λαυρεῖτῆς (25-26), Φωφὸ Ν. Τόσου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Σπ. Τσερέτης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Α. Μαργαζιώτης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Αἰκατερίνη Ι. Ζερμπίνη (25-26), Μάρθα Π. Βόλτου, Ἰωάννα Ι. Μερμηγκας, Ἐλένη Κ. Σατοῦνη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Σόμπα (25-26).
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Πέννα Ποιητοῦ.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἀψε-Σβῶς, Μαρῖα Δημητριάδου (25).
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Γ. Χαραμουντάνης, Π. Β. Ἀδάμ.
ΠΥΡΓΟΥ (ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ): Μάρθα Τριανταφύλλου (25) Ἀπ. Βαλασόπουλος (25), Ὠραία Ἐλίας (25).
ΣΑΜΟΥ: Μανουήλ Α. Καίπας.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Βιολάντη (25-26), Κουρσάρος τῆς Τζιάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληρώθησαν οἱ εἰς τὰς τοιαύτας: ΚΩΝΣΤ. Ι. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ ἐν Πάτραις, ΜΑΝΟΥΗΛ Α. ΚΑΙΠΑΣ ἐν Σάμῳ, καὶ ΚΩΝΣΤ. Δ. ΜΑΡΟΥΔΑΣ ἐν Ἰθάκῃ. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἑξήμισι, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μιαν τριμηνίαν ἑκάστος. Ὅλοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου.

Πλεονάζουν δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχὴ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστελλάντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστελλάντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματὸσημον ὄθωμα νικῶν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματὸσημον 20 παρὰ).